

— Νά τιμωρήσετε ἐμέ ! ἐψιθύριζεν ὁ μοναχός, νά τιμωρήσετε τὸν φίλον σας, κύριε Σχικῶ !

— Ναί, ναί, θά σε τιμωρήσω καί θά το ἴδεις, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

Αἰφνης δὲ ἡ ράβδος τοῦ Γασκόνου μετεπήδησεν ἀπὸ τῆς ράχews τοῦ ὄνου ἐπὶ τῶν εὐρέων καί σαρκωδῶν νώτων τοῦ μοναχοῦ.

— ὦ ! ἐάν ἤμην νῆστις ! εἶπεν ὁ Γορανφλότος ὀργίλως.

— Θά μ' ἐκτύπας, αἶ, ἀχάριστε; ἐμέ τὸν φίλον σου ;

— Σεῖς φίλος μου, κύριε Σχικῶ, ἐνῶ με φονεύετε ;

— Ὅστις ἀγαπᾷ παιδεύει.

— Λάβετε, λοιπόν, διὰ μίαν τὴν ζωὴν μου, ἀνέκραζεν ὁ Γορανφλότος.

— Ἐπρεπε.

— ὦ ! ἐάν ἤμην νῆστις ! ἐπ' ἀνέλαθεν ὁ μοναχός μετὰ βαθέας μνηκῆς.

— Τὸ εἶπες καί πάλιν, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἐνῶ ἐδιπλασίασε τὰς ἐνδείξεις τῆς πρὸς τὸν μοναχὸν φιλίας του, ὅστις ἤρχισε νά μου γγρίζῃ δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του.

— Νά τα, ἔπειτα ἀπὸ τὸ βῆδι, κάμνεις τὸ μοσχάρι, εἶπεν ὁ Γασκόνος. Ἐμπρὸς τῶρα, πήδησε εἰς τὸν Πανοῦργόν σου καί πήγαινε νά κοιμηθῇς εἰς τὸ Κέρας τῆς Ἀφθορίας.

— Δὲν βλέπω πλέον νά βελτίσω, εἶπεν ὁ μοναχός, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὁποίου ἔρρεον ἄφρονά δάκρυα.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἐάν ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ μάτια σου τὸ κρασί, ὅπου ἔπιες, ἴσως τοῦλάχιστον θά ἐξεμέθεις. Αὐτὸ ὁμως δὲν γίνεται καί πρέπει νά σοι χρησιμεύσω πάλιν ὡς ὁδηγός.

Λαβὼν δ' ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ τὸν ὄνον, ἔσυρεν αὐτόν, ἐνῶ ὁ μοναχός, κρατούμενος ἀπὸ τοῦ σάγματος, κατέβαλλε μυρίας προσπάθειάς, ὅπως τηρήσῃ τὴν ἰσορροπίαν.

Τοιοῦτοτρόπως διήλθον τὴν Γέφυραν τῶν Μυλωθρῶν, τὴν ὁδὸν Ἀγίου Βαρθολομαίου, τὴν Μικρὰν Γέφυραν καί ἀνῆλθον τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, τοῦ μὲν μοναχοῦ διαρκῶς κλαίοντος, τοῦ δὲ Γασκόνου σύροντος τὸν ὄνον.

Δύο ὑπέρκειται τοῦ κύρ Βονομέτου, κληθέντες ὑπὸ τοῦ Σχικῶ, κατεβίβασαν τὸν μοναχὸν ἀπὸ τοῦ ὄνου καί ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸ γνωστὸν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις δωμάτιον.

— Ἐτελείωσεν, εἶπεν ὁ κύρ Βονομέτος, ἐπανελθών.

— Κατεκλίθη ; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ.

— Ρογχαλίζει.

— Θαυμάσια ! Ἐπειδὴ ὁμως θά ἐξυπνήσῃ πάντοτε μίαν ἡμέραν, ἐνθυμήθητε, ὅτι δὲν θέλω νά μάθῃ πῶς εὐρέθη ἐδῶ, μάλιστα δὲν θά ᾔτο κακὸν νά πιστεύῃ, ὅτι δὲν ἐξῆλθεν ἐντεῦθεν μετὰ τὴν διάσημον νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤγειρε τόσα σκάνδαλα εἰς τὴν Μονήν, καί ὅτι ἦτο ὁ νεῖρον ὅ,τι τῷ συνέβη ἐν τῷ μεταξὺ χρονικῷ διαστήματι.

— Ἀρκεῖ, ἄρχων Σχικῶ, ἀπεκρίθη ὁ κύρ Βονομέτος ; τί ὁμως συνέβη εἰς τὸν δυστυχῆ μοναχόν ;

— Μέγα δυστύχημα φαίνεται, ὅτι εἰς τὴν Λυὼν ἦλθεν εἰς ἔριδα μετὰ τινος ἀπεσταλμένου τοῦ κυρίου Δὲ Μαγνὲν καί ὅτι τὸν ἐφόνευσεν.

— ὦ ! Θεέ μου !.. ἀνερώνησεν ὁ ξενόδοχος ὥστε...

— Ὡστε ὁ κύριος Δὲ Μαγνὲν ὠρίσθη, φαίνεται, ὅτι θά τον θέσει ζῶντα εἰς τὸν τροχόν.

— Ἦσυχάσατε, εἶπεν ὁ Βονομέτος, δὲν θά ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει.

— Δόξα τῷ Θεῷ. Καί τώρα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ, καθησυχάσας ὡς πρὸς τὸν Γορανφλότον, ἃς ἀνὰζήτησάμεν τὸν δοῦκά μου δ' Ἀνζιού.

Διηυθύνθη δὲ πρὸς τὸ μέγαρον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Φραγκίσκου Γ'.

Μ'

Ο Πρίγκηψ καὶ ὁ φίλος.

Ὡς εἶδομεν, ὁ Σχικῶ μάτην εἶχεν ἀναζητήσει, εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού.

Ὁ δούξ Γκίζης εἶχε προσκαλέσει τὸν πρίγκηπα νά ἐξέλθῃ, ἀλλ' ἡ τοιαύτη πρόσκλησις εἶχεν ἀνησυχήσει τὴν φιλόποτον ὑψηλότητα, ἐπομένως ὁ Φραγκίσκος ἐσκέφθη, μετὰ δὲ σκέψιν, ὁ Φραγκίσκος ὑπερέβαινε τὸν ὅριν κατὰ τὴν φρόνησιν.

Οὐχ ἤττον, αὐτὸ τὸ συμφέρον τοῦ ἀπῆλθε, ὅπως ἴδῃ ἰδίους ὁμμασι τί συνέβαιναν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ἐπομένως ἀπεφάσισε νά δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν, συγχρόνως ὁμως ἀπεφάσισε νά μὴ θέσῃ τὸν πόδα ἐκτός τοῦ μεγάρου τοῦ εἰμὴ καλῶς καί δεόντως συνοδευόμενος.

Ἐπαταί συνέχεια.

Διηλ.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΑΙ

[Αιτήρημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Λουδοβίκος ἠρυθρίασε, διότι ἤδη δὲν ἦτο πλέον ἡ θυρωρός, ἀλλ' ὠραῖός τις καί κομψὸς νέος, ὅστις, ἀνοίξας ἀποτόμως τὴν θύραν καί καταλαβὼν τὸν Δεσφόρσον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μονολόγου του, χειρονομούντα ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου του, ἐξερράγη εἰς γέλωτα σπασμωδικόν.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, ἀγαπητέ μου ; Σκοπεύεις νά παραστήσῃς κωμῶδιαν ;

— Ὁ Λουδοβίκος, καταληφθεὶς ἐπ' αὐτοφῶρ ἐγένετο μανιῶδης.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀγαπητέ μου, νομίζεις ὅτι εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν σου. Τοῦτο πολὺ μὲ δυσχερεῖται...

— Στάσου, τί βλέπω ἐδῶ ; εἶπεν ὁ νεώστ' ἐλθὼν, ὅστις, χωρὶς νά δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ Λουδοβίκου, διέτρεχε τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης διεσπαρμένα χαρτιά, τί βλέπω ἐδῶ ; τὸν Ταχυδρόμον τῆς Μαυέννης ! Τί εἶνε αὐτά ; Ἀηδία τῶν ἐπαρχιῶν ! Ἀλλ' ἰδοὺ καί φιλολογικαὶ μελέται, φέρουσαι ὑπογραφήν Λουδοβίκου Δεσφόρσου. ὦ ! ὦ ! φίλτατέ μοι,

δὲν μοί το εἶπες τοῦτο. Ἀξιόλογα ! Καί ἡ κωμῶδια, τὴν ὁποίαν γράφεις εἶνε ἐπίσης προσωρισμένη διὰ τὸ θέατρον τῆς Μαυέννης. Μὰ τὴν πίστιν μου ! ὅταν θά παρασταθῇ, θά ἐλθῶ κ' ἐγὼ εἰς Μαυέννην, διὰ νά συριζῶ τοὺς ὑποκριτάς.

Ὁ Λουδοβίκος Δεσφόρσος οὐδὲν ὡς συνεμερίζετο τὴν ἰλαρότητα ταύτην τοῦ φίλου του.

— Σιώπα, λοιπόν, τῷ εἶπε, μ' ἐξάλισες, δὲν ἀγαπῶ τὰς φλυαρίας... ἔχω κεφαλαλγίαν.

— Ἐχεις κεφαλαλγίαν ; Ἀλλ' ὅτε εἰσῆλθον, σὲ εἶδον κατοπτριζόμενον καί φαιδρῶς μειδιῶντα, ὡς ἄνθρωπον εὐτυχῆ καί ὑγιέστατον.

— Ἀφες με ἡσυχον. ἄλλως τε, ἐγὼ δὲν ἔρχομαι νά σε κατασκοπεύω εἰς τὴν οἰκίαν σου καί νά εἰσέρχωμαι εἰς τὸ δωμάτιόν σου, χωρὶς νά σε προειδοποιῶ. Τῇ ἀληθείᾳ, κατήντησες πλέον ἀηδή.

— Λοιπὸν ἀληθῶς σὲ δυσχερεῖται, φίλε μου ; Ἀν' ἐκλαμβάνῃς ὡς σπουδαίας τὰς ἀστείότητάς μου, τότε ἀναχωρῶ ἀμέσως.

— Ὅχι, ὅχι, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος, ἀφοῦ ἀπαξ ἦλθες, μέινε πλέον. Γνωρίζω ὅτι δὲν εἶσαι κακός, ἀλλ' ἀγαπᾷς νά πειραζῇς τοὺς φίλους σου. Μείνε λοιπόν ἐπιτρέψόν μοι ὁμως ν' ἀποτελειώσω τὴν ἐπιστολήν ταύτην.

— Πολὺ καλὰ μένω. Μοί ἐπιτρέπεις ν' ἀναγνώσω τὸν Ταχυδρόμον τῆς Μαυέννης ;

— Διατί ὅχι ;

Καί ὁ Λουδοβίκος ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του, ὅπως ἀποπερατώσῃ τὴν ἐπιστολήν του, κρύπτων αὐτὴν ὅσον ἐδύνατο διὰ τοῦ ἀγκωνός του, ἐνῶ ὁ φίλος του Ροβέρτος Δελέστρος, εἰς τῶν ἀρχαίων συμμαθητῶν του, διορισθεὶς ἐπίσης καθηγητῆς εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Μεγάλου Λουδοβίκου, ἀνεγίνωσκε τὸν Ταχυδρόμον τῆς Μαυέννης.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀμφοτέροι ἐμειναν σιωπηλοί.

Αἰφνης ὁ Δελέστρος ἠγέρθη.

— Ἠξέυρεις, ἀγαπητέ μου, ὅτι αὐτά, τὰ ὅποια γράφεις, εἶνε ἀξιόλογα ; Διατί ρίπτεις οὕτω τοὺς μαργαρίτας σου... εἰς τοὺς ἐπαρχιώτας ;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν ! εἶπεν ὁ Δεσφόρσος, οὐδέποτε ἐσκέφθην νά δημοσιεύσω τι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν Παρισίων. Ἀπαγορεύεται ἐπισκέψεις, παρακλήσεις.

— Ἀκουσον, Δεσφόρσε, τώρα ἀρχίζω νά σ' ἐννοῶ εἰσαὶ ὑπερήφανος χωρὶς νά το θέλῃς καί χωρὶς νά τὸ ἐννοῇς.

Ὁ Λουδοβίκος ἐμειδίασεν.

— Πρέπει νά σε ἀποσπάσω ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Δελέστρος ἀπόβλεπον αὐτὸ τὸ μαῦρον καί ἐλκεϊνὸν ἐνδυμα, ἐνδύσου ὅπως ὁλος ὁ κόσμος, ἐπισκέφθητι τὸν Ἀπουργόν, τὸν Πρύτανιν, τὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας, σχετίσου μετὰ τῶν συντακτῶν τῶν καλλιτέρων ἐφημερίδων, δημοσίευε τὰ ἔργα σου εἰς αὐτάς καί ὅχι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν ἐπαρχιῶν, αἵτινες δὲν δύνανται νά ἔχωσι τὸν κύκλον ἐκεῖνον, τὸν ὅποτον ἔχουσιν αἱ τῆς πρωτευούσης.

— Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου, διὰ τὰς καλὰς συμβουλὰς σου, αἵτινες βεβαίως προέρχονται ἐξ εὐλικρινοῦς πρὸς ἐμὲ αἰσθη-
ματος. Ἀλλὰ μὴ νομίσῃς ὅτι καὶ εἰς τὴν Μαυέννην τὰ ἔργα μου δὲν ἀναγινώσκονται.

Ἄν ἀνεγίνωσκες τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Καί, χωρὶς νὰ περιμενῇ ἀπάντησιν, ἐ-
νεχείρισεν εἰς τὸν Δελέστρον τὴν ἐπιστο-
λὴν τῆς ἀγνώστου κυρίας, συγχρόνως δὲ
διηγήθη αὐτῷ τὴν παράδοξον ἱστορίαν του.

Ὁ Δελέστρος ἤκουσεν αὐτὸν μετὰ περι-
εργίας καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸν φίλον του νὰ
συνοδεύσῃ αὐτὸν τὴν 8ῃν Αὐγούστου εἰς
τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

Β'

Ἐν τῷ χωρίῳ Jublains, ἀπέχοντι ὡ-
ρας τινὰς ἀπὸ τῆς Μαυέννης, εἶχεν ἀφι-
χθῆ πρό τινων μηνῶν ἀγγλικὴ τις οἰκο-
γένεια, ἐκ τεσσάρων ἀτόμων ἀποτελουμέ-
νη· ἐξ ἐνὸς ἀνδρὸς ἐξηκονταετοῦς, τῆς
συζύγου του, κατὰ τινα ἔτη νεωτέρας αὐ-
τοῦ, τῆς εἰκοσαέτιδος θυγατρὸς τῶν καὶ
μίας θείας, τῆς ὁποίας ἡ ἡλικία ἦτο ἀ-
δύνατον νὰ ὀρίσθῃ, διότι τὸ πρόσωπόν
τῆς ἦτο τοσοῦτ' ἰδιόρρυθμον, ὥστε ἀλη-
θῶς δὲν ἐδύνατο νὰ μαντεύσῃ τις τὴν ἡ-
λικίαν της. Ἄνευ δὲ ὑπερβολῆς, ἐδύνατό
τις ν' ἀμφιταλαντεύηται μετὰξὺ δεκαοκτὼ
ἕως πεντήκοντα ἐτῶν. Ἐχουσα ἀνάστημα
ὕψηλόν καὶ κόμην ἀφθονὴν καὶ πυρρόχρουν,
ἡ μὲς Σοφία, ὅπισθεν μὲν παρατηρουμένη,
ἐφαίνετο νέα, κατὰ πρόσωπον δὲ ἀσχημος
καὶ γρατὰ, ἡ μᾶλλον—διὰ νὰ μεταχειρι-
σθῶμεν τὴν λέξιν τοῦ συρμού—γεροτο-
κόριτσο. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο πλήρες ἐ-
ξανθημάτων, οἱ ὀδόντες της μακροὶ καὶ
αἰχμηροί, ἡ ρίς γρυπὴ καὶ ἐξέχουσα πρὸς
τὰ ἄνω, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της μικροὶ καὶ
γαλανοί. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ σύνολον τῆς
γυναικὸς ταύτης ἦτο ἀκριβὲς πανομοιό-
τυπον τῶν γελοιογραφιῶν ἐκείνων, αἵτινες
πωλοῦνται εἰς Παρισίους.

Ἡ ἀφίξις τῆς οἰκογενείας ταύτης προῦ-
ξήνησεν οὐχὶ μικρὰν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς
κατοίκους τοῦ Jublains τῆς Μαυέννης· δὲν
ἐβράδυνον δὲ νὰ μάθωσιν ὅτι ὁ πατὴρ ἦτο
πλούσιός τις Ἀγγλος, ἀπεσταλμένος ὑπὸ
τινος ἐταίρας, ὅπως μελετήσῃ τὰ μεταλ-
λεῖα τοῦ σιδήρου, ἅτινα εὕρισκοντο εἰς
τὰ πέριξ τῆς Μαυέννης.

Ὁ Σὶρ Βοῶλ—οὕτως ὠνομάζετο—ἀνε-
χώρει ἐκ τῆς οἰκίας του τὴν πρωΐαν καὶ ἐ-
πέστρεφε τὸ ἑσπέρας, φέρων ἐν τοῖς θυλα-
κίοις του τεμάχια σιδήρου ἀκατεργάστου.
Ὁμίλει ὀλίγον, ἔρωγε πολὺ καὶ ἔγραφεν
ἀτελευτήτους σημειώσεις, ἃς ἐπεμπε διὰ
τοῦ ταχυδρομείου τῆς Μαυέννης. Τοῦτο
ἔπραττε καθ' ἑκάστην.

Αἱ κυρίαι ἐξήρχοντο εἰς περίπατον. Ἡ
μὲς Ἀλίκη Βοῶλ, θελκτικὴ καὶ φιλομει-
δῆς νεανίς, ἡγάπα μὲν ὑπερβαλλόντως τὴν
μητέρα της, ἀλλ' αὕτη, ὡς πάσχουσα,
δὲν ἐδύνατο νὰ συνοδεύῃ αὐτὴν εἰς τὸν
περίπατον· ὡς ἐκ τούτου ἡ Ἀλίκη ἤναγ-
κάζετο νὰ ἐξέρχεται τακτικῶς μετὰ τῆς
θείας της, οἱ δὲ κάτοικοι τῶν πέριξ χω-
ρίων, ὅτε τὰς ἔβλεπον, ἀπεκάλουν αὐτὰς
αἱ δύο ἀντιθέσεις.

Ἀμφότεραι ἦσαν ἐν ὧρα γάμου, πολλῶ
δὲ μᾶλλον ἡ θεία, ἥς τινος ἡ κεφαλὴ ἦτο
πλήρης ῥωμαντικῶν ἰδεῶν, σταχυολογῆ-
θεισῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως διαφόρων μυ-
θιστορημάτων καὶ ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ
Βύρωνος. Ὅθεν διήρχετο τὴν ζωὴν της
στιχουργοῦσα καὶ τὸ ὄνειρόν της ἦτο νὰ
νυμφευθῇ ἐφ' αἰμῶνός τινος τοῦ Ὀσσιανού.
Ἐχουσα ἀληθῶς ἐγκυκλοπαιδικὰς τινὰς
γνώσεις καὶ ὁμιλοῦσα ὡς Παρισιῇ τὴν
γαλλικὴν, εἶχε ταξιδεύσει πολὺ μετὰ τοῦ
ἀδελφοῦ της καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο
εἶχε συνθέσει ποιήματά τινα, τὰ ὁποῖα
μετέφραζε κατόπιν εἰς γαλλικοὺς στίχους,
καὶ τὰ ὁποῖα συνήθως ἀνεγίνωσκεν εἰς τὴν
ἀνεψιάν της, μηδὲν ὡς δυσανάσχετοῦσαν
ἐπὶ τούτῳ.

Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ἡ μὲς Σοφία ἐ-
δύνατο εὐκόλως νὰ εὕρῃ βιβλιοθήκας,
ὅπως ἀναγινώσκῃ· ἀλλ' ὅτε, ὡς ἐν τῇ ἐ-
ποχῇ, καθ' ἣν συνέβη ὅτι διηγοῦμεθα,
ἦτο ἡναγκασμένη νὰ κατοικῇ εἰς χωρία,
δὲν εὕρισκεν ἡ τὰς σπάνιας βιβλιοθήκας
τῶν ἐγχωρίων καὶ τὰς ἐφημερίδας τοῦ τό-
που. Ὅθεν, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ἀ-
νεγίνωσκε τὸν *Ταχυδρόμον* τῆς *Μαυέννης*
καί, βλέπουσα τοὺς στίχους καὶ τὰ ἀρ-
θρα τοῦ Λουδοβίκου Δεσφόρσου, περὶ τοῦ
ὁποίου τυχαίως εἶχεν ἀκούσει νὰ λέγωσιν
ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἐντιμοτάτην οἰκογένειαν
τῆς Μαυέννης, ἐνόμισεν ἐπὶ τέλους ὅτι ἀ-
νεῦρε τὸ ἰδανικὸν αὐτῆς. Καὶ ἐν πρώτοις,
ὡς ἤδη γνωρίζομεν, ἔγραφεν αὐτῷ ἐπιστο-
λὴν—ὁ ἀναγνώστης δὲν θὰ ἐκπλαγῇ βε-
βαίως ἐπὶ τῇ ἐλευθεριότητι ταύτῃ, ἂν
γνωρίζῃ τὰ ἀγγλικά ἤθη—τὴν δὲ ἀπάν-
τησιν αὐτοῦ ἀνέγνωσε μετὰ παραφόρου
χαρὰς εἰς τὴν ἀνεψιάν της· τοσαύτην δὲ
ἀγαλλίασιν ἠσθάνετο διὰ τοῦτο, ὥστε ἐ-
νόμισεν ὅτι ἡ ἐμπαρμένη εἶχεν ὀδηγήσει
αὐτὴν εἰς τὸ ἔρῳνον ἐκεῖνο χωρίον, ὅπως
ἀνεύρῃ τὸν ποιητὴν τῶν ὁνείρων της.

— Ἀληθῶς, θεία μου, τῇ ἔλεγεν ἡ
Ἀλίκη, ὁ νέος αὐτός θὰ σὰς περιγελᾷ.
Γνωρίζετε ὅτι ἐδῶ, εἰς τὴν Γαλλίαν, τὰ
ἤθη δὲν εἰνε ὅμοια μὲ τὰ τῆς Ἀγγλίας.
Πολλὰκις ἐνομίσατε ὅτι ἠῦρκατε τέλεια
πρόσωπα καὶ ὅμως ἠπατήθητε. Τί ἰδέα!
νὰ ζητῇτε αἰωνίως τὸν ἀγνωστὸν σας καὶ
νὰ θέλετε νὰ νυμφευθῇτε ἓνα Γάλλον!

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σου, Ἀλίκη, δὲν
ἐννοεῖ τις πάντα ταῦτα· ἄλλως τε δὲν εἴ-
σαι ποιήτρια, δὲν αἰσθάνεσαι εἰς τὰ στήθη
σου τὴν φλόγα ἐκείνην, ἥτις ἔχει ἀνάγκην
τροφῆς· ἵνα ὑψωθῇ μέχρι οὐρανοῦ. Ἐγὼ
γνωρίζω νὰ κρίνω τοὺς ἀνθρώπους κατὰ
τὸ ὕψος τῶν καὶ πίστευσον ὅτι ἐπὶ τοῦ
προκειμένου δὲν ἠπατήθη. Εἰδές ποτε
ὠραιότεραν μετὰφρασιν ἐκείνης τῶν εἰδυλ-
λιῶν τοῦ Θεοκρίτου, ἥτις ἐδημοσιεύθη σή-
μερον εἰς τὸν *Ταχυδρόμον* τῆς *Μαυέννης*;
τὴν ἀνέγνωσες;

— Ναί· καὶ σὰς βεβαίως, θεία μου, ὅτι
οἱ στίχοι αὐτοὶ εἰνε ὠραιότατοι. Ἀγαπῶ
καὶ ἐγὼ πολὺ τὴν γαλλικὴν ποίησιν...
Ἀλλὰ συχνάκις οἱ ποιηταὶ εἰνε ὅλως ἄλ-
λοῖοι ἢ ὅ,τι φαίνονται εἰς τὰ ἔργα τῶν...
Μεταξὺ τῶν Ἀγγλῶν συγγραφέων καὶ
ποιητῶν πόσοι δὲν ἦσαν ἐλεεινὰ καὶ ἀθλια

ὄντα; Εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς τοὺς ὑπενθυμίσω;
— Ἐστῶ, Ἀλίκη, ἀλλ' εἰς τὴν Γαλ-
λίαν ὅλα εἰνε διαφορετικά. Λάβε παρα-
δειγμὰ τὸν Λαμαρτίνον, τὸν Σατωβριάν-
δον, τὸν Βικτωρ Οὐγκὼ καὶ αὐτὸν ἀ-
κόμη τὸν Ρακίναν. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ συγ-
γραφεῖς δὲν ἦσαν ἐντελῶς εὐγενεῖς.

— Τέλος πάντων, θεία μου, εἰσθε εἰς
θέσιν νὰ κρίνητε κάλλιον ἐμοῦ... Καὶ
λοιπὸν θὰ μεταβῇτε εἰς Παρισίους;

— Βεβαίως· θέλω νὰ δημοσιεύσω τὰ
ποιήματά μου. Ἀλλῶς τε ὁ πατὴρ μου
ἔχει καταθέσει τὴν περιουσίαν μου εἰς τινα
τραπέζιτην εἰς Παρισίους καὶ ἔχω ἀνάγκην
νὰ τον ἐνταμώσω. Ὁ ἀναχωρήσω λοιπὸν
κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Αὐγούστου καὶ θὰ με
συνοδεύσῃς, ἀγαπητὴ μου Ἀλίκη.

— Ὡ! εὐχαρίστως, θεία μου, ἂν μοί το
ἐπιτρέψῃ ἡ μήτηρ μου. Ἀγαπῶ ὑπερβο-
λικῶς τοὺς Παρισίους καὶ θὰ ἐπίσκεψθῶ
τὰ μνημεῖα καὶ τὰ μουσεῖα αὐτῶν.

Ἐνῷ δὲ οὕτω συνδιελέγοντο, αἱ δύο
ἀντιθέσεις—ἵνα μεταχειρισθῶμεν τὴν φρά-
σιν τῶν ἀπλοϊκῶν χωρικῶν—ὁ γραμματο-
κομιστὴς ἔφραεν εἰς τὴν μὲς Σοφίαν ἐπι-
στολὴν, περιέχουσαν τὰ ἐξῆς:

Κυρία,

Δὲν θὰ ἤσῃς εἰς τὸ ἐξῆς ἢ διὰ τῆς ἐλπίδος, ἣν μοι
ἀποφέρει ἡ ὑπόσχεσίς σας... Λόγοι μ' ἐμποδίζουν
τοῦ νὰ σας ὑποδείξω τόπον συνεντεύξεως μέρος, εἰς
τὸ ὅποιον ὁ κόσμος θὰ μας ἡμποδίσῃ νὰ συνομιλήσω-
μεν ἐλευθέρως διὰ πρώτην φοράν. Ὅθεν, κατὰ τὴν
ἀφίξιν σας, θὰ σας περιμένω εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σι-
δηροδρόμου... Εἰς τὴν δεξιάν σας χεῖρα θὰ κρατεῖτε
ἐν φῶλῳ τοῦ *Ταχυδρόμου* τῆς *Μαυέννης*, ἐνῷ
ἐγὼ θὰ κρατῶ ἑστέρον εἰς τὴν ἀριστεράν· οὕτω δὲ εὐ-
κόλως θ' ἀναγνωρίσθωμεν. Εἰς μόνος φίλος θὰ με συ-
νοδεύῃς.

— Ὁ! τον ἰδῶ λοιπὸν, Ἀλίκη, ἀνέ-
κραξεν ἡ μὲς Σοφία, ἐγείρουσα τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς εἰς τὸν οὐρανόν. Ὅποια χαρὰ, ὁποῖα
συγκίνησις δι' ἐμέ!

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, ἡ
δὲ θεία καὶ ἡ ἀνεψία δὲν ὠμίλουν εἰ μὴ
περὶ τοῦ Λουδοβίκου Δεσφόρσου, ἐνῷ συγ-
χρόνως προητοιμάζοντο διὰ τὸ ταξιδεῖον.
Συνεφώνηθη δὲ, ὅπως ἡ μὲς Ἀλίκη, κα-
τερχομένη πρώτη ἐκ τῆς ἀμαξίας μετὰ
τῆς θαλαμηπόλου της, καὶ φροντίζουσα
δῆθεν περὶ τῆς ἀποσκευῆς τῶν, ἀφήσῃ
μόνην τὴν θείαν της, εἴτα δὲ μεταβαί-
νουσα εἰς τὸ συμφωνηθὲν ξενοδοχεῖον,
νὰ περιμένῃ τὴν μὲς Σοφίαν.

Δὲν θὰ ἐξετάσωμεν ποσῶς ἂν τὰ προα-
ποφασισθέντα ταῦτα ἦσαν καλὰ ἢ κακὰ,
οὔτε θέλομεν νὰ μάθωμεν ἂν ἡ καλλονὴ
τῆς ἀνεψίδος ἀνησύχει τὴν θείαν...

Ἀρκούμεθα μόνον νὰ εἰπώμεν ὅτι, δι-
αρκούντος τοῦ μακροῦ τούτου ταξιδίου,
ἡ μὲς Σοφία προητοιμάσθη διὰ τὴν πρό
τοσοῦτου κειροῦ ἀναμενομένην ταύτην
συνέντευξιν καὶ συνεβουλεύθη πολλάκις τὸ
κάτοπτόν της.

Ἐπὶ τέλους ὁ σιδηροδρόμος ἐφθασεν εἰς
τὸν πρὸς δὲν ὄρον· ὁ σταθμὸς ἦτο πλήρης
ἀνθρώπων, εἰς δὲ τὰ γραφεῖα συνωστιζέτο
ἄπειρον πλῆθος, κλαῖον, γελῶν καὶ ἀπο-
χαριτεῖζον τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του.
Τὸ θέαμα τοῦτο ἦτο ὄντως ἐκ τῶν περι-
εργωτέρων καὶ συγκίνητικωτέρων τῶν Πα-
ρισίων.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ Α. ΑΓΓΕΡΕΤΟΥ

Ἐπεται τὸ τέλος.